

РЕШЕНИЕ

№ 7066

гр. София, 18.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Славина Владова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Костов, като разгледа дело номер **8985** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

1

2

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с
чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] [населено място] срещу
Решение от 04.04.2012 година, постановено по н.а.х.дело №19187/2011 година по
описа на СРС,23 състав, потвърждаващо Наказателно постановление
№22-2202837/25.07.2011 година на Директор на Дирекция "Инспекция по труда", с
което последният на основание чл.416 от КТ, вр. с чл.414,ал.3 от КТ наложил на АЙ
ЕНД Д. И. Б."ООД Е. имуществена санкция в размер на 1500 лева за извършено
нарушение на чл.62,ал.3 от КТ

В касационната жалба се навеждат подробни доводи за неправилност и
незаконосъобразност на атакуваното съдебно решение. Твърди се, че не е
осъществен съставът на нарушението, а наред с това е налице и хипотезата на чл.9,
ал.2 от НК за малозначителност на деянието. Сочи се още, че извършеното
нарушение е и маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Посочва се още,
нарушението е само формално и от него не са настъпили никакви вредни

последници. Иска се отмяна на обжалваното решение и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът- [фирма] редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат С., редовно пълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по касация-Дирекция"Инспекция по труда"- [населено място], редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Т., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на СГП-прокурор Костов, изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Фактическата обстановка, възприета от районния съд и подкрепяща от събраните по делото доказателства, се споделя от настоящия съдебен състав и същият намира за ненужно да я преповтаря.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база, правилно е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл.62, ал.3 от КТ вменяваща му в задължение в качеството на работодател в тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване той или упълномощено от него лице да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите, като в случая не е изпратил уведомление по отношение на работника В. З. Й. от [населено място] за сключения с него Трудов договор от 10.08.2010 година. В хода на извършената на 18.04.2011 година проверка от служители на Дирекция"Инспекция по труда" е констатирано неизпращането на уведомлението по реда на чл.62, ал.3 от КТ по отношение на сключения Трудов договор от страна на касатора и работника Й.. Напълно неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора в жалбата, че не е осъществил съставът на нарушението, визиран в разпоредбата на чл.63, ал.2 от КТ предвид липсата на вина. На първо място, отговорността на юридическото лице/ в случая работодател/, винаги и безусловно е безвиновна отговорност, защото юридическите лица като самостоятелни субекти на правото, осъществяват дейността си чрез своите органи. На второ място, нарушението е осъществено именно от касатора в качеството му на работодател и наложената санкция е имуществена, а не глоба. Наред с това, законодателят е диференцирал отговорността на физическите лица- най- вече на тях може да се налага административно наказание- глоба, а на юридическите лица- имуществена санкция. Настоящият съдебен състав не споделя твърдението на касатора, че в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК относно малозначителността, защото ЗАНН борави със собствено понятие- маловажен случай, а не малозначителен такъв. След като нарушението е доказано по несъмнен начин и участието на нарушителя в него, съвсем законосъобразно административно- наказващият орган е

ангажирал административно- наказателната отговорност на касатора в качеството му на работодател и е наложил санкция в предвидения от закона минимум-1500 лева. За съставомерността на деянието по чл.62,ал.3 от КТ, законодателят не е поставил изискването дали лицето е престирило труд и дали е получавало трудово възнаграждение, а е вменено при казаното-по- горе, задължение на работодателя да изпрати в посочените срокове Уведомление до съответната ТД на НАП.Напълно неоснователен е и доводът на касатора ,че от неизпращането на уведомление до съответната ТД на НАП не са настъпили вредни последици, защото никъде в разпоредбата на чл.62,ал.3 от КТ не е посочен признак- настъпване на вредни последици, като елемент от състава на нарушението , от чието настъпване или не да бъде ангажирана отговорността на касатора.

Като е достигнал до този извод в посока правилно ангажирана административно-наказателна отговорност на касатора, СРС е постановил едно правилно решение ,което следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба отхвърлена.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да укаже на процесуалния представител на касатора, че съгласно разпоредбата на чл.415в от КТ изрично законодателят е изключил приложението на чл.28 от ЗАНН по отношение на нарушенията по чл.62,ал.3 от КТ и съдът не притежава правомощия да приложи института на маловажен случай по чл.28 от ЗАНН.

Настоящата съдебна инстанция намира за уместно да отбележи и подчертае, че измежду касационните основания,визирани в разпоредбата на чл.348 НПК,не фигурира сочената от процесуалния представител на касатора”необоснованост” на съдебното решение.Необосноваността,като порок на съдебното решение,е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК,но съгласно разпоредбата на чл.63,ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията,предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК..

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК,Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 04.04.2012 година, постановено по н.а.х.дело № 19187/2011 година по описа на СРС,23 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.